

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2015. április 9. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az adócsalás büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2014. május 26. napján kihirdetett **5.B.297/2013/24.** számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a :

A vádlott bűncselekményeit **közvetett tettesként elkövetettnek minősíti.**

A szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésére és a - helyesen - **gazdasági társaság** vezető tisztségviselői foglalkozástól eltiltásra vonatkozó rendelkezéseket **mellőzi.**

A vádlottat **3 (három) év közügyektől eltiltásra is ítéli.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja** azzal, hogy azt Kecskeméten, nyilvános tárgyalás alapján meghozottnak tekinti.

A vádlott tartózkodási helye (Település, utca, házszám).

A 18. és 19. sorszám alatti bűnjelek megnevezése helyesen 2007. 04. és 05. havi könyvelési iratok.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült **10.000.-(tízezer) Ft** bűnügyi költség megfizetésére az államnak, a Kecskeméti Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

Az elsőfokú bíróság a vádlottat 2 rb. folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [melyből 1 rb. az 1978. évi IV. törvény 310. § (1) és (3) bekezdése szerint, 1 rb. az 1978. évi IV. törvény 310. § (1) és (4) bekezdése szerint minősül] és 1 rb. számvitel rendjének megsértése büntette [1978. évi IV. törvény 289. § (1) bekezdés a), b) pontja, (4) bekezdés b) pontja] miatt halmazati büntetésül 2 év börtönre és 5 év vezető tisztségviselői foglalkozástól eltiltásra ítélte.

A kiszabott börtönbüntetés végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette.

A vádlottal szemben 22.007.110,- forint erejéig vagyonekobzást rendelt el.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt és iratokhoz csatolt bűnjelekről akként, hogy azok lefoglalását megszüntette és (egyéb érdekelt neve) egyéb érdekeltnek kiadni rendelte.

Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült összesen 409.014,- forint bűnügyi költség megfizetésére az államnak.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen fellebbezést jelentett be az ügyész a vádlott terhére súlyosításért, végrehajtandó szabadságvesztés és pénzmellékbüntetés alkalmazása érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.350/2014/1/II. számú átiratában az elsőfokú ítélet tényállásának és jogi indokolásának kiegészítésére, a bűnösségi körülményekre tett észrevételei mellett az ügyészi fellebbezést azzal a módosítással tartotta fenn, hogy közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását is indítványozta. Így az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kiszabott szabadságvesztés tartamának súlyosítását, közügyektől eltiltás és pénzmellékbüntetés alkalmazását, a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó rendelkezés mellőzését, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta annak megállapításával, hogy azt Kecskeméten, nyilvános tárgyalás alapján hozta az elsőfokú bíróság.

A vádlott védője a fellebbezési eljárás során az ügyészi fellebbezésre tett észrevételében indítványozta a hosszabb tartamú végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása iránt bejelentett ügyészi fellebbezés mint alaptalan elutasítását.

A vádlott kártérítési szándékának mint enyhítő körülménynek a hangsúlyozása mellett, annak alátámasztására becsatolta a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Bács-Kiskun Megyei Adóigazgatósága Felszámolási és Végelszámolási Osztályok Fizetési Kedvezmények Osztályával, valamint Ügyfélkapcsolati Osztályával folytatott levelezését, amelyben többször felszólításra került hiánypótlásra. Mivel a vádlott a felszólításoknak nem tett eleget, ezért a fizetési kedvezményi kérelemre indult eljárásokat a NAV a 2014. május 26., 2014. december 12. majd 2015. március 12. napján meghozott határozataival megszüntette.

Ezt követően a NAV Bács-Kiskun Megyei Adóigazgatósága Ügyfélkapcsolati Osztályán kapott tájékoztatás szerint a folyószámláján nyilvántartott 466.342,- forint személyi jövedelemadó, késedelmi pótlék és illeték tartozását 2015. április 1. napján megfizette, amelyre vonatkozó levelezést, jegyzőkönyveket, folyószámla kivonatot és befizetést igazoló készpénzáttutalási megbízás másolatát csatolta. Mindezekre, valamint személyi és családi körülményeire figyelemmel álláspontja szerint nem indokolt hosszabb tartamú és végrehajtandó szabadságvesztés alkalmazása a vádlottal szemben.

A vádlott a fellebbezési nyilvános ülésen csatlakozott a védője által előadottakhoz.

Az ítélet tábla az ügyészi fellebbezést részben, a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó rendelkezés mellőzésére és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabására vonatkozóan találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján felülbírálván az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést nem észlelt.

Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása során a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességében is vizsgálat alá vette, és azok mérlegelésének eredményéről számot adott.

A tényállás megalapozottnak bizonyult, és az a vádlottnak a nyomozás során tett tényfeltáró és bűnösségre is kiterjedő vallomását, valamint 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7. sz. tanúk vallomását, az igazságügyi írás- és könyv-, valamint adószakértői véleményeken, azok kiegészítéseiben, illetve az egyéb okirati bizonyítékokon alapult.

Az elsőfokú ítélet indokolása megfelelt az iratok tartalmának és a logika szabályainak is.

Az ítélet tábla az iratok egybehangzó adatai alapján az elsőfokú bíróság ítéletének a tényállását csupán annyiban egészítette ki illetve helyesbítette a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján, hogy a magánokirat-hamisítás vétsége miatt a vádlottal szemben indult nyomozást a Bács-Kiskun Megyei Főügyészség a 2013. július 26. napján B.3383/2011/16-I. számú határozatával - elévülés miatt - megszüntette.

Az elsőfokú ítélet 6. oldal 4-5. bekezdéseiben és 11. oldal 1-6. bekezdéseiben, valamint 10. oldal táblázat alatti 1. és 2. bekezdéseiben írt jogszabályi rendelkezéseket a jogi indokolásba utalta. Ez a helyesbítés azért vált szükségessé, mivel az irányadó bírói gyakorlat szerint a keretdiszpozíciókat tartalommal kitöltő jogszabályok felsorolásának a jogi indokolás körében van a helye (BH2007. 2018.).

Az elsőfokú ítélet 11. oldal 4. bekezdését pedig akként helyesbítette, hogy a számvitelről szóló törvény száma helyesen 2000. évi C. törvény.

Egyebekben az elsőfokú ítélet tényállása helyes és hiánytalan, ezért az a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság a megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és az általa elkövetett bűncselekményeket is a törvénynek megfelelően minősítette. Csupán abban foglalt állást tévesen, hogy a vádlott a bűncselekményeket önálló tettesként valósította meg.

Az adócsalást önálló tettesként az adóalany - jogi személy adóalany esetén a képviselője útján - valósíthatja meg. Adóalany az, aki köteles az adó bevallására és megfizetésére, az adókötelezett.

Miután az **(1. sz. gazdasági társaság neve)** ügyvezető igazgatója a vádlott testvére, (testvér neve) volt, azonban a kft.-t ténylegesen a vádlott irányította, a kft. nevében a vádlott járt el és nála voltak a kft. számlatömbjei és bélyegzője is, míg a **(2. sz. gazdasági társaság neve)** esetén pedig a vezető tisztségviselő a vádlott felesége, (feleség neve) volt, aki azonban a kft. működésében ténylegesen nem vett részt és szóbeli megállapodásuk szerint a vádlott egyedül irányította a kft.-t, ezért megállapítható, hogy a vádlott a bűncselekmények elkövetéséhez az arról nem tudó testvérét, (testvér neve)-t és a feleségét, (feleség neve)-t felhasználva - őket tévedésbe ejtve - a bűncselekményeket **közvetett tettesként** követte el.

Helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a vádlottra nézve az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény rendelkezései a kedvezőbbek azzal, hogy nem az elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvény 2. §-a, hanem a cselekmény elkövetésekor hatályban volt 1978. évi IV. törvény 2. §-a alapján került abba a helyzetbe, hogy megvizsgálja ezt a kérdést.

A bűncselekmények minősítését befolyásoló értékhatárok, valamint a büntetés kiszabási rendelkezések alapján helyesen állapította meg, hogy az elbíráláskor hatályos törvény szerint a költségvetés sérelmére elkövetett cselekmények 1 rendbelinek minősülnének, azonban, eszerint 5-től 10 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő cselekményként kellene elbírálni az I-II. pontbeli cselekményeket, valamint a III. pontban írt cselekmény miatt halmazati büntetést kellene kiszabni, illetve kötelezően alkalmazni kellene az úgynevezett középértékes bünteteskiszabási elvet is. Ezért helyesen jutott arra az álláspontra, hogy a vádlott cselekményeit az elkövetéskor hatályban volt - helyesen - 1978. évi IV. törvény rendelkezései alapján bírálta el.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet I. tényállási ponthoz fűzött jogi indokolását kiegészítette az 1992. évi LXXIV. törvény 3. § a) pontjára való hivatkozással, amelynek értelmében a törvény rendelkezései alapján általános forgalmi adót kell fizetni az adóalany által belföldön teljesített

termékértékesítés és szolgáltatás nyújtás után. Kiegészítette továbbá a 22. § (1) bekezdésével, amely szerint az adó alapja termékértékesítésnél és szolgáltatás nyújtásnál - az e szakaszban, valamint a 23-25. §-okban meghatározott eltérésekkel - a teljesítés ellenértéke, valamint a 40. § (1) bekezdésével, amely alapján az adót termékértékesítésnél és szolgáltatás nyújtásnál a (2) - (10) és (12) bekezdésekben meghatározott eltérésekkel - a teljesítésre kötelezett adóalany fizeti.

A II. tényállási ponthoz kapcsolódóan kiegészítette továbbá az elsőfokú ítélet jogi indokolását a 2008. január 1. napjától hatályos Általános Forgalmi Adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény 9. § (1) bekezdésével, 55. § (1) bekezdésével, 65. §, 82. §, 19. § (1) bekezdésére, 120. § a) pontjára, valamint a 127. §-ára való hivatkozása, mivel a vádlottnak a 2007. évi IV. negyedévre vonatkozóan 2008. január 20. napjáig kellett eleget tennie áfa bevallási kötelezettségének, így e tényállás vonatkozásában 2008. január 20. napja az elkövetés időpontja.

Az elbíráláskor hatályban lévő adójogszabályok alapján az is megállapítható, hogy az adóbevallás megfizetése tárgyában fennálló kötelezettségek változatlan formában fennállnak.

Helyesbítette az ítélet tábla az elsőfokú ítélet 16. oldal 6. bekezdésében a III. pontbeli cselekmény kapcsán tett megállapítást, miszerint a vádlott a (2. sz. gazdasági társaság) vonatkozásában a valótlan tartalmú számlák felhasználásával, a valótlan adatokat tartalmazó adóbevallásokkal, illetve egyéb előírt kötelezettségek elmulasztásával **meghiúsította** a kft. vagyoni helyzetének áttekintését (nyomozati iratok I. kötet 247. lapszáma alatt lévő könyv- és adószakértői vélemény).

Az elsőfokú bíróság túlnyomó részt helyesen állapította meg a büntetés kiszabása körében irányadó bűnösségi körülményeket. Azt csak annyiban egészítette ki az ítélet tábla, hogy súlyosító körülményként a vádlott által megvalósított - helyesen - **többszörös** halmazat értékelendő, valamint további súlyosító körülmény az adócsalási cselekmények vonatkozásában a folytatólagosan történt elkövetés.

A figyelembe vett bűnösségi körülmények mellett az elsőfokú bíróság a vádlottal szemben törvényes nemű és mértékű büntetést alkalmazott, amikor a halmazati büntetésként kiszabható 2-től 12 évig terjedő szabadságvesztés tételkereten belül a törvényi minimumban állapította meg a szabadságvesztés tartalmát, elsősorban a vádlott tényfeltáró és bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomására, illetve a jelentős időmúlásra figyelemmel. Ezért nem osztotta az ítélet tábla az ügyésznek a szabadságvesztés büntetés tartalmának súlyosítására vonatkozó indítványát.

Ugyanakkor a több mint 86 millió forint adóbevétel csökkenést eredményező magatartást tanúsító vádlott esetén - a kialakult büntetéskiszabási bírói gyakorlat alapján - a vádlott személyi körülményei, valamint a személyi jövedelemadó(!) folyószámlára történt utólagos befizetés mellett sem volt indokolt a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztése.

A tényállásban is rögzítettek szerint az APEH Közép-dunántúli Regionális Igazgatósága és Dél-alföldi Regionális Igazgatósága a (3. sz. gazdasági társaság) (korábban **(1. sz. gazdasági társaság)**), illetve a (2. sz. gazdasági társaság) - és nem a vádlott, mint magánszemély - vonatkozásában állapított meg határozataiban adóhiányt, amelynek megfizetésére kötelezte a gazdasági társaságokat. Az adóhatóság kizárólag a vádlottal, mint magánszeméllyel szemben fennálló adótartozásról tudott tájékoztatást adni. A vádlott a gazdasági társaságoktól kapott meghatalmazás alapján járhatott volna el eredményesen az adóhiány utólagos megfizetése iránt.

A vádlott beismerő vallomása, a részben saját háztartásban tartott kiskorú gyermekről való gondoskodás mint enyhítő körülmények a büntetés mértékének meghatározásakor kerültek figyelembe vételre.

A vádlott esetében a büntetés célja annak végrehajtása nélkül nem érhető el, ezért a fentiekre figyelemmel az ítéletábra mellőzte a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést.

Miután az irányadó tényállás szerint a vádlott a tényállásban írt gazdasági társaságok vezető tisztségviselői pozícióját nem töltötte be, erre figyelemmel az ítéletábra a - helyesen - **gazdasági társaság** vezető tisztségviselői foglalkozástól eltiltásra vonatkozó rendelkezést is mellőzte.

Az összességében 12 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekményeket elkövetett vádlott méltatlan arra, hogy a közügyekben részt vegyen, ezért azok gyakorlásától az ítéletábra az 1978. évi IV. törvény 62. § (1) bekezdése alapján a 63. § (1) bekezdése szerint megállapított időtartamra eltiltotta.

Osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak az 1978. évi IV. törvény 64. § - helyesen **(1) bekezdés a) pontja** - szerinti pénzmellékbüntetés alkalmazásának szükségtelenségére vonatkozó álláspontját, mivel megállapítható, hogy a vádlott a pénzmellékbüntetés szempontjából megfelelő jövedelmi, vagyoni helyzettel nem rendelkezett.

Helyes az elsőfokú ítélet vagyoneklkobzásra vonatkozó rendelkezése is azzal, hogy az 1978. évi IV. törvény 77/B. § - helyesen **(1) bekezdés a) pontja** szerint - került sor annak alkalmazására, amellyel is, hogy az ítéletábra közvetett tettesként elkövetettnek minősítette a vádlott bűncselekményeit. A tényállás I. pontja szerint a vádlottnak fizette ki (név) készpénzben az ott írt 55 darab számla szerint értékesített áruk ellenértékét, az nem került be a cég pénztárába. Erre figyelemmel helyes a vádlott által elkövetett bűncselekménnyel összefüggésben szerzett vagyonra elrendelt vagyoneklkobzás.

Megjegyzni csupán az ítéletábra, hogy egyéb esetben az irányadó bírói gyakorlat szerint nem rendelhető el a vagyoneklkobzás a vádlottal szemben arra a pénzösszegre, amellyel az általa elkövetett bűncselekmény - adócsalás - kapcsán nem ő, hanem az általa vezetett gazdálkodó szervezet gazdagodott (BH2013. 292.).

A másodfokú bíróság a fenti, a Be. 372. § (1) bekezdése alapján történt megváltoztató rendelkezéseken túlmenően az ítélet egyéb, felülbírálattal érintett rendelkezéseit törvényesnek találta, ezért azokat a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy az ítéletet Kecskeméten, nyilvános tárgyalás alapján tekintette meghozottnak, valamint megállapította a vádlott tartózkodási helyét.

Észlelte az ítéletábra, hogy az eljárás során lefoglalt bűnjelek közül a 18. és 19. sorszám alattiak tévesen kerültek megnevezésre, amelyeket ezért helyesbített.

A bűnügyi költségről az ítéletábra a Be. 381. §-a és a 338. § (1) és (3) bekezdései alapján rendelkezett.

Az ítélet ellen a Be. 386. §-a alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2015. április 9. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Halász Edina s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.431/2014/4. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 5.B.297/2013/24. számú ítélete a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2015. április 9. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke